

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4822/2020
11.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Станоје Филиповић, адвокат из ..., против тужених Града Лознице, кога заступа Правобранилаштво Града Лознице, ЈП за управљање, планирање пројектовање „Лозница развој“ из Лознице, ЈП „Путеви Србије“ из Београда и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, ради чинидбе и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1330/20 од 16.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1330/20 од 16.07.2020. године у ставу 1. алинеја 2. изреке, којим је преиначена првостепена пресуда Основног суда у Лозници П 1554/18 од 24.01.2020. године, исправљена решењем од 25.05.2020. године и одбијен тужбени захтев за измаклу корист у 2014. и 2015. години у износу од по 2.996,00 са каматом од 06.01.2017. године до исплате и ставу 2. изреке.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 1330/20 од 16.07.2020. године, у преосталом делу правоснажно одбијеног тужбеног захтева.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 1554/18 од 24.01.2020. године, исправљеном решењем од 25.05.2020. године у ставу првом изреке, обавезан је тужени ЈП „Путеви Србије“ из Београда на чинидбу, чишћење корита реке Лешнице у Јошеви, уклањањем срушеног потпорног зида и кападе срушене бетонске подзиде на локацијама и у димензијама ближе наведеним овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је исти тужбени захтев у односу на Републику Србију. Ставом трећим изреке обавезани су Град Лозница и ЈП за управљање, планирање пројектовање „Лозница развој“ из Лознице, да солидарно тужиоцу накнаде стварну штету за део

катастарске парцеле који је однела река у износу од 21.400,00 динара са затезном каматом од 20.02.2020. године, а захтев тужиоца за камату од 01.04.2013. године је одбијен. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев за стварну штету по истом основу, а у висини тржишне цене тог земљишта по подацима Пореске управе у укупном износу од 77.040,00 динара. Ставом петим изреке, обавезани су прво и друго тужени да солидарно тужиоцу накнаде измаклу добит због немогућности да користи наведени део катастарске парцеле за пољопривредну производњу у 2013, 2014. и 2015. години у годишњем износу од по 2.996,00 динара, са законском затезном каматом од 06.01.2017. године до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев за накнаду измакле добити по истом основу за 2016, 2017. и 2018. годину, у укупном износу од 583.044,00 динара. Ставом седмим изреке обавезани су прво, друго и треће тужени да солидарно тужиоцу накнаде парничне трошкове у износу од 220.300,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а захтев за већом накнадом трошкова је одбијен. Ставом осмим изреке, обавезан је тужилац да туженој Републици Србији накнади износ од 6.000,00 динара на име трошкова поступка, док је захтев преко досуђеног одбијен.

Побијаном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1330/20 од 16.07.2020. године, у ставу првом алинеја 1 изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што су прво, друго и трећетужени солидарно обавезани да тужиоцу накнаде стварну штету од још 5.350,00 динара, сада укупно износ од 26.750,00 динара, са затезном каматом од 24.01.2020. године до исплате. Алинејом 2 је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев за обавезивање прво и друго туженог да тужиоцу солидарно накнаде измаклу добит за 2014. и 2015. годину у износу од по 2.996,00 динара, са затезном каматом од 06.01.2017. године до исплате. Алинејом 3 је одбијен захтев за исплату законске затезне камате на износ од 2.996,00 динара на име штете досуђене за 2013. годину и то за период од 06.01.2017. до 24.01.2020. године. Алинејом 4 преиначена је и одлука о трошковима поступка тако што су тужиоцу досуђени трошкови у износу од још 30.000,00 динара, односно укупно 250.300,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Алинејом 5 у преосталом побијаном, а непреиначеном делу првостепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и првотуженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права. У ревизији је истакао погрешну примену правила о терету доказивања у ситуацији када су доказни предлози тужиоца одбијени.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 403. став 2. тачка 2. и став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је редовна ревизија тужиоца дозвољена у делу где је другостепени суд преиначио првостепену пресуду у погледу главног потраживања на штету тужиоца (став 1. алинеја 2 изреке побијане пресуде) и одлуке о трошковима другостепеног поступка (став 2. изреке). У преосталом делу одбијеног тужбеног захтева редовна ревизија није дозвољена, јер је другостепени суд потврдио првостепену пресуду, а вредност предмета спора побијаног дела пресуде је 633.334,00 динара или 5.394 евра, што је испод ревизијског цензуса прописаног одредбом члана 403. став 3. ЗПП. Није дозвољена ни у делу преиначења одлуке о камати као споредном тражењу, јер се члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП не примењује када се преиначење односи

само на камату. Зато је у том делу дозвољеност ревизије тужиоца цењена и са аспекта одредбе члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији. Одлучивање о захтеву тужиоца за накнаду штете не представља правно питање од општег интереса или правно питање у интересу равноправности грађана, о коме би Врховни касациони суд одлучивао по посебној ревизији. Не ради се о питању о коме је потребно ново тумачење права или уједначавање судске праксе. У сваком конкретном случају оценом доказа суд одлучује о захтеву за накнаду штете. Оцена доказа и примена правила о терету доказивања (члан 8. и 231 ЗПП) нису разлози због којих се посебна ревизија може дозволити.

На основу изложеног и члана 404. ЗПП одлучено је као у изреци неприхватањем посебне ревизије и одбачајем ревизије тужиоца осим у преиначеном делу главног захтева.

У делу где је ревизија тужиоца дозвољена, Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена апсолутно битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеним чињеницама, тужилац је власник и држалац катастарских парцела .. и .. уписаних у ЛН .. КО У марту 2013. године река Лешница је срушила бетонску подзиду поред пута која је пала у реку и скренула воду на имање тужиоца. На северозападној страни река је однела део кп.бр .. у облику лука. Тај део је испуњен водом и не може се користити у пољопривредне сврхе.

Код овако утврђених чињеница првостепени суд је закључио да тужилац поред стварне штете трпи и штету у виду изгубљене добити због немогућности коришћења тог дела парцеле, па му је досудио накнаду за 2013, 2014. и 2015. годину у висини чистог годишњег прихода од 2.996,00 динара, према налазу вештака од 06.01.2017. године, од када је тужиоцу и досудио камату.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у погледу захтева за изгубљену добит са каматом за 2014. и 2015. годину и тужбени захтев у том делу одбио. Полазећи од дефиниције измакле добити да је то добит коју је тужилац основано могао очекивати и објективно стећи закључује да се то односи само на 2013. годину, када је тужилац већ имао засејану спорну површину парцеле, па је основано могао очекивати приход, да није спречен пропуштањем тужених. Такву добит тужилац

није могао очекивати у 2014. и 2015. години, ни по редовном току ствари ни према посебним околностима имајући у виду да су 2014. године настале поплаве без кривице тужених. Због тога није обрађиван ни преостали део парцеле, па не би био обрађиван ни део који је остао под водом те нема ни изгубљене добити тужиоца.

Неоснован је ревизијски навод тужиоца да је другостепени суд погрешно применио материјално право када је одбио тужбени захтев за накнаду изгубљене добити осим за 2013. годину, јер тужилац и након ове године, односно трајно трпи штету због немогућности коришћења тог дела парцеле. Ово са разлога што је део тужиоцеве катастарске парцеле потопљен 2013. године. Тужиоцу је досуђена материјална штета у виду стварне штете као противвредности потопљеног дела парцеле. Стога тужилац не може тај део парцеле и даље третирати као своје власништво, нити у смислу члана 189. ЗОО са тог дела очекивати добит у наредним годинама ни по редовном току ствари ни по посебним околностима.

Обзиром на делимичан успех тужиоца, али и делимичан успех туженог у жалбеном поступку правилна је и одлука другостепеног суда којом су одбијени захтеви за накнаду трошкова другостепеног поступка сагласно члану 153. став 2. ЗПП.

На основу изложеног, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**